णाकशलमभ्यव निनाय उच्छिष्टं चम्वोर्भरित्येतयर्चा (१,२८,१)। अथ हास्मिन्नन्वारब्धे पूर्वाभिश्चतसृभिः सस्वाहाकाराभिर्जुहवां चकार। अथैनमवभृथमभ्यव निनाय त्वं नो अग्ने वरुणस्य विद्वानित्येताभ्याम् (४,१,४,५)। अथैनमत ऊर्ध्वमग्निमाहवनीयमुपस्थापयां चकार शुनःशिच्छेपं निदितं सहस्रादिति (५,२,७)। अथ ह शुनःशेपो विश्वामित्रस्याङ्कमा ससाद।
5 स होवाचाजीगर्तः सौयवसिः। ऋषे। पुनर्मे पुत्रं देहीति। नेति होवाच विश्वामित्रः। देवा वा इमं मह्यमरासतेति स ह देवरातो वैश्वामित्र आस। तस्यैते कापिलेयबाभ्रवाः। स होवाचाजीगर्तः सौयवसिः। त्वम्वेहि। वि ह्वयावहा इति। स होवाचाजीगर्तः सौयवसिः।

आङ्गिरसो जन्मनासि आजीगर्तिः श्रुतः कविः।
ऋषे पैतामहात्तन्तोर्माप गाः पुनरेहि माम्॥

10 इति। स होवाच शुनःशेपः।

अद्रानुस्त्वा शासदस्तं न यच्छूद्रेषलप्सत।
गवां त्रीणि शतानि त्वमवृणीथा मदङ्गिरः॥

इति। स होवाचाजीगर्तः सौयवसिः।

तद्वै मा तात तपति पापं कर्म मया कृतम्।
15 तदहं नि ह्नुवे तुभ्यं प्रति यत्तु शता गवाम्॥

इति। स होवाच शुनःशेपः।

यः सकृत्पातकं कुर्यात्कुर्यादेनत्ततो ऽपरम्।
नापागाः शौद्रान्निश्रायादसंधेयं त्वया कृतम्॥

इति। असंधेयमिति ह विश्वामित्र उप पपाद। स होवाच विश्वामित्रः।

20 भीम एव सौयवसिः शासेन विशिशासिषुः।
अस्थान्मैतस्य पुत्रो भूर्ममैवोपेहि पुत्रताम्॥

इति। स होवाच शुनःशेपः।

स वै यथा नो ज्ञपया राजपुत्र तथा वद।
यथैवाङ्गिरसो ऽहं सन्नुपेयां तव पुत्रताम्॥

25 इति। स होवाच विश्वामित्रः।

ज्येष्ठो मे त्वं पुत्राणां स्यास्तव श्रेष्ठा प्रजा सिध्यात्।
उपेया दैवं मे दायं तेन वै त्वोप मन्त्रये॥

इति। स होवाच शुनःशेपः।

संज्ञानानेषु वै ब्रूयाः सौहार्दाय मम श्रियै।
30 यथाहं भरतर्षभ उपेयां तव पुत्रताम्॥